

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Andersen: Det ærede Medlem Hr. Stauning talte om, at jeg og mine Meningsfæller angreb den Overenskomst, som Socialdemokraterne i Danmark og Tyskland har sluttet med hinanden. Der er ikke fra vor Side Tale om at angribe denne Overenskomst som saadan. Det ærede Medlem ved meget vel, at jeg ved tidligere Lejligheder, baade i denne Sal og udenfor, ikke mindst i Udlandet ved de interparlamentariske Konferencer, har udtalt min varme og uforbeholdne Anerkendelse af den Aftale, de danske og tyske Socialdemokrater har sluttet den 26. November 1921, hvori de blev enige om gensidigt at udbygge Mindretalslovgivningen paa begge Sider af Grænsen. Men efterdi denne Overenskomst ikke har baaret Frugt i de to Aar, der er forløbet, er det meget vanskeligt at forstaa, hvorfor en ny Overenskomst skulde sluttet som den, der her er Tale om. Og naar det ærede Medlem nu mener, at der virkelig er opnaaet noget betydeligt ved denne Overenskomst, maa jeg sige, at det er jeg ganske ude af Stand til at se. Det ærede Medlem læste op af en Artikel fra „Flensburger Volkszeitung“, som efter mit Skøn viser, at der kunde siges meget om den Grænse, der her er draget, og den viser da først og fremmest fra „Flensburger Volkszeitung“s Side en Ting, den nemlig, at *efter dette Blads Opiattelse ligger denne Grænse ikke fast*. Den Overenskomst, der er sluttet mellem danske og tyske Socialdemokrater, har givet Anledning til en Debat i den preussiske Landdag, der forekommer mig at kaste et overordentlig karakteristisk og saare beklageligt Lys over den Tankegang, der i de videste Kredse af den tyske Offentlighed, lige fra de yderste Konservativer til Socialdemokratiet, hersker med Hensyn til den Grænsedragning, der fandt Sted i 1920. Den viser ganske utvetydigt, at man stiller den Grænsedragning, der fandt Sted heroppe hos os, paa samme Linie som de øvrige Grænsedragninger i Tyskland, og at man ikke ser paa den med andre Øjne end paa de andre Grænser, der blev paatvunget Tyskland ved Versailles-Traktaten. Det er et Faktum, vi har at indregistrere og rette os efter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Det er mig vel bekendt, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen ikke har rettet noget Angreb paa, men endog tidligere har udtalt Anerkendelse af Socialdemokratiets Bestræbelser, men saa meget mere utiltalende er det derfor, at en af hans Meningsfæller ikke har undset sig for at rette et saadant Angreb, hvad der i høj Grad var Tilfældet, da det ærede Medlem Hr. Pürschel forleden talte og søgte at gøre sit til, at den Overenskomst, som vi maa tillægge en vis Betydning, snarest skulde staa hen som noget fuldkommen betydningsløst, fordi nogle tyske Chauvinister i den preussiske Landdag havde angrebet den. Nu siger det ærede Medlem Hr. Pürschel, at man ikke kan forlange, at hans Parti skal have Tillid til os. Noget saadant forlanger vi virkelig heller ikke. Det er mig saa temmelig ligegyldigt, hvilke Følelser det ærede Medlem og hans Parti i den Henseende nærer, men naar det ærede Medlem tilføjede, at det, vi vilde, var at skabe Ro, som jeg har sagt, men at det var blevet til Uro, er det ganske urigtigt. Der er ikke blevet Uro. Tværtimod, der er blevet betydelig mere Ro om Sagen i de Kredse, der for mig har nogen Betydning, nemlig i Grænseegnene; i de store brede Masser af Befolkningen i Grænseegnene er der blevet Ro og Forstaaelse af, at man skal bøje sig for den Afgørelse, der nu en Gang er truffet. Det var dette, der havde Betydning. At der er et Antal Mennesker, der ønsker Grænsen flyttet — det var der i Forvejen —, det forrykkes ikke og forværres ikke, selvfølgelig, ved det, der er kommet frem ved den nævnte Overenskomst.

Hvad i øvrigt angaar de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen gjorde, skal jeg blot endnu sige, at det er ganske forstaaeligt, at det ærede Medlem ikke rigtig har opfattet det Citat, jeg gav af „Flensburger Volkszeitung“s Artikel, men det sikre er, at i den Artikel hævdes, at man vil modsætte sig en Forskydning af Grænsen, og det er det, vi tillægges Betydning ogsaa i selve Overenskomsten.

Endelig gjorde det ærede Medlem Hr. Pürschel igen en Bemærkning om Mundkurven og mente, at han kunde konstatere noget om, hvad jeg har opgivet. Jeg har intet som helst opgivet. Det interessante, som jeg fremdrog, første Gang jeg havde Ordet, var Henvendelsen fra Landmandsbanken til det konservative Folkeparti, og dette er fremdeles det interessante, ligesom det heller ikke er uden Interesse, at med Undtagelse af de Par Ord, det ærede